

I. I. Sreznevskij na Slovenskem.

(Priobčil *Iv. Merhar.*)

(Dalje.)

Bistrica, 20.—22.

Sedé na konjih ali bolje na kljusetih smo lezli po gorah v Bistrico. Pot se vije, se dviga in pada, sedaj se skrije v gozd, sedaj se odpre pred nami širok, krasen razgled na gorovje in na daljnje kraje. To je ozka pot, nikakor ne cesta, sedaj kamenita, sedaj blatna. Midva sva jahala, dva Hrvata s širokokrajnima klobukoma, v suknah (kobanicah), izza katerih se vidi bela srajca, ki je spuščena po velikorusko čez široke hlače, korakala sta peš. Jahali smo in jahali, dokler se nam ni zvečer prikazala izza drevja Bistrica, ki gleda s hriba v dolino; ob osmih smo bili tukaj.

V Bistrici je čudotvorna podoba Matere Božje, pred cerkvijo stoji samostan.¹⁾ Šla sva naravnost k opatu, prenočila pri njem in sva njegova gosta za ves čas, dokler ostaneva v Bistrici. Dobri in častitljivi starček naju je radostno sprejel, veseleč se, da sprejme Rusa, podaril mi raznih knjižic in velel izročiti med drugim tudi vam, mila mamica, podobico Matere božje bistriške, ki je tiskana na atlasu. Bistrica je znamenita po tem, ker se tu shajajo romarji iz vseh avstrijsko-slovanskih dežel, rimske in grške

vere. Opat, dasi katolik, no, še boljši kristijan, gleda na razliko med katoličanstvom in pravoslavljem kot na malenkost in želi od vsega srca njunega prostega združenja, brez papežev.¹⁾

Krapina, 23.

Danes se mi je sanjalo o starki, o kateri sem vam pozabil povedati: to je gospodinja v samostanu, pre-dobra starka. Ona me gleda in se smeje: njej se zdi tako čudno, nenavadno, nerazumno, da more razumeti tujca, 256 milj od tu doma, govorečega z njo v svojem materinem jeziku. Niti ni dobro končala vprašanja in že se smeje, potem pa govori sama pri sebi „čudno, čudno“! Prav tako sem jo videl v sanjah: pred menoj stoji, drži prekrižane roke, gleda me in se smeje. — Potem sem vam še pozabil povedati, da sem v Krapini plesal. „S kom?“ Vse sami bratje: Vraz, neki grajščak, mož bolne gospe, ki me je spremil do Bistrice, potem smo našli v samostanu nekega upokojenega majorja, ki živi sedaj tu sedaj tam na račun pravice gostoljubja. Krasno smo plesali.

Luka Jeran. (Iz mlajše dobe.)

¹⁾ Pisatelj hoče reči, da je to župnišče. Sploh treba opomniti, da ne pozna dobro katoliških razmer.

¹⁾ Ali Sreznevskij „opata“ ni dobro umeval, ali je pa bil „opat“ mož posebne vrste. Vsekako nam ta beseda pojasnjuje tedanje žalostne čase. Uredn.